

szet iránt, mind a kettő érzékeny, gyöngéd, költői hajlamú természet volt; mind a kettő szeretett utazva benyomásokat gyűjteni, mindegyikben volt valami dacos büszkeség, ha arról volt szó, hogy érvényesülni kell az élet tolakodó piacán“. A képbe, mely e szép sorokból néz reánk, Riedl — mint olykor a renaissance festői tették — az ábrázoltak mellé önmagát is oda-festette.

Véssük jól emlékünkebe ezt a képet. Az élet zavaros hajszájában semmi sem lehet megnyugtatóbb, mint feltekinteni olyan férfiúra, akiben a szellem világossága és az erkölcs tisztasága egyforma erővel fénylett.

Petrovics Elek.

A DEE LAPÁLYA.

»Eredj, Maris, a marhát hajtsd haza,
A marhát hívd haza,
Szólítsd, tereld haza
A Dee-lapályon át!«
A tengerről jövő vad szélben egymaga
Hagyá el otthonát.

Nyugatrul a dagály bekúszta a lapályt,
Belepte a lapályt,
A nagy széles lapályt,
A merre lát a szem,
Ereszkedő köd is beburkolá a tájt
S nem jött meg ő sosem.

»Hal az? Úszó haj az?
Egy fűrt aranyhaj az?
Mégfult lány fűrtje az
A hálón fényesen?«
Lazac se csillogott, aranyfényű lazac
A Deeben így sosem.

Egész a tengerig sodorta őt az ár,
Hömpölygő, lomha ár,
Kegyetlen, éhes ár.
Ott lelte sírhonát.
Még hallja a hajós: marháit hívja már
A Dee-lapályon át.

Charles Kingsley után angolból fordította:

Br. Podmaniczky Pálné.